

УДК 342.96

DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2018.4.12>**ГРИГОРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ ДЖАГУПОВ,**

кандидат юридичних наук, професор,
Харківський національний університет внутрішніх справ,
факультет № 3;

 <https://orcid.org/0000-0003-4443-9114>,e-mail: dgagupov@ukr.net**ПСИХОЛОГІЧНІ СКЛАДОВІ ПОЛІЦЕЙСЬКОГО ПІКЛУВАННЯ
ЯК ЧИННИК ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ**

Проаналізовано основні поняття психологічної складової поліцейського піклування щодо забезпечення публічної безпеки. Розглянуто складові цього поняття. Проаналізовано його розвиток, починаючи з термінів «громадський порядок» і «громадська безпека». Приділено увагу поліцейському заходу, що застосовується виключно для виконання повноважень поліції й має бути законним, необхідним, пропорційним та ефективним. Підкреслено, що реалізація поліцією такого превентивного заходу, як поліцейське піклування, є неможливою без з'ясування психологічного аспекту цього питання. Розкрито деякі психологічні складові поліцейського піклування.

Ключові слова: публічна безпека, психологічні складові, поліцейські заходи, поліцейське піклування, спілкування.

*Оригінальна стаття***Постановка проблеми**

Питання застосування поліцейського піклування виникли відразу після набрання чинності Законом України «Про Національну поліцію», в якому цей абсолютно новий для нашої держави захід з'явився в переліку превентивних поліцейських заходів (п. 11 ч. 1 ст. 31).

Дослідження поліцейського піклування є значущим не лише в контексті розробки механізму його застосування, а й у контексті проблем тісної співпраці та взаємодії органів поліції з громадянами та громадськими інститутами на принципах партнерства та спрямованості на вирішення їхніх потреб, зокрема на забезпечення публічної безпеки.

Стан дослідження проблеми

По-перше, психологія превентивної поліцейської діяльності полягає у готовності та здатності поліції виконувати дії або комплекс дій, що обмежують певні права й свободи людини, використання яких не завжди пов'язано з протиправною поведінкою конкретних осіб. Ці дії застосовуються на законній основі для забезпечення виконання тих повноважень, які покладено на поліцію, із дотриманням установлених законом вимог [1, с. 289].

По-друге, такі поняття, як «громадська безпека», «громадський порядок» і «забезпечення громадської безпеки» та їх співвідношення свого часу аналізували в наукових працях О. М. Бандурка, І. П. Голосніченко, В. К. Гі-

жевський, Є. В. Додін, Т. О. Коломєць, В. К. Колпаков, А. Т. Комзюк, О. І. Остапенко, Ю. І. Рима-ренко та ін. Їх позиція стосовно змісту цих понять є спільною та виваженою. Історія розвитку цього питання налічує вже декілька десятиріч.

Після ухвалення Закону України «Про Національну поліцію» виникла необхідність дослідження поняття «публічна безпека» на базі досягнень минулих років. За останній період з'явилося багато робіт, присвячених як дослідженням «громадської безпеки і порядку», так і вивченню нового поняття «публічна безпека» (А. В. Басов, О. В. Батраченко, І. В. Зозуля, О. Ф. Кобзарь, А. Є. Крищенко, Р. С. Мельник, І. В. Сервецький, В. Г. Фатхутдінов та ін.).

По-третє, дослідженнями психологічних аспектів діяльності поліцейських, військових і представників інших силових відомств займалися багато вітчизняних науковців, таких як В. Г. Андросюк, О. М. Бандурка, В. І. Барко, С. П. Бочарова, М. Й. Варій, О. І. Кудерміна, В. О. Лефтеров, Т. М. Малкова, В. С. Медведєв, О. В. Землянська, Н. Е. Мілорадова, В. М. Невмержицький, О. В. Тімченко, І. В. Озерський, В. Л. Ортинський, В. І. Осьодло, О. М. Цільмак, С. І. Яковенко та ін.

Мета і завдання дослідження

Метою дослідження є визначення особливостей деяких психологічних складових поліцейського піклування щодо забезпечення

публічної безпеки. Для її досягнення визначено такі *завдання*: 1) розглянути сучасні підходи до розуміння поняття публічної безпеки; 2) визначити значущість поліцейського піклування та його психологічних складових.

Наукова новизна дослідження

У статті буде розглянуто психологічні складові поліцейського піклування, чого раніше зроблено не було.

Виклад основного матеріалу

Першим поняттям, якому треба приділити увагу, виходячи із заявленої тематики цієї роботи, є публічна безпека.

Більшість науковців справедливо відразу аналізує перші статті Закону України «Про Національну поліцію»¹, в яких зазначено, що Національна поліція України – це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки й порядку, а також відзначає те, що однією з її функцій є здійснення охорони та забезпечення публічної безпеки.

На сучасному етапі реформування держави та її правоохоронної системи завданнями Національної поліції відповідно до ст. 2 Закону України «Про Національну поліцію» є «надання поліцейських послуг у сферах: забезпечення публічної безпеки і порядку; охорони прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави; протидії злочинності; надання в межах, визначених законом, послуг з допомоги особам, які з особистих, економічних, соціальних причин або внаслідок надзвичайних ситуацій потребують такої допомоги».

На наш погляд, свого часу І. В. Зозуля дуже влучно зазначав, що термін «публічна безпека» було введено законодавцем без будь-якого попереднього обговорення з громадою та відповідного наукового обґрунтування, уперше в законодавчій практиці держави щодо діяльності силових і правоохоронних структур. Дослідник також висловив сумнів щодо правильності й можливості застосування цього терміна та наголосив на необхідності певного аналізу цієї ситуації [2, с. 85–86]. Також підкреслимо, що тлумачення терміна «публічна безпека» в згаданому Законі не дається.

Крім того, варто звернути увагу на поняття «публічна безпека і порядок», визначивши,

чи є це поєднання двох різних елементів – понять «публічна безпека» та «публічний порядок» – суто технічним або це єдине поняття, яке слід уживати нерозривно.

Виходячи з визначень у тлумачних словниках, можна стверджувати, що смислове навантаження цих слів є різним. Так, поняття «порядок» визначається як «усталений спосіб життя; побут; стан, коли все роблять, виконують належним чином, як слід, відповідно до певних вимог, правил; додержання правил, норм поведінки де-небудь; дисципліну». У свою чергу, «безпека» – стан, коли кому-, чому-небудь ніщо не загрожує [3, с. 207].

Зважаючи на наявність багатьох наукових досліджень, пов'язаних із поняттями громадської безпеки й громадського порядку, можна погодитися з висновками, які робить О. О. Панова: по-перше, публічний порядок і безпека виконують роль індикатора атмосфери спокою суспільства, вказують на рівень злочинності та ефективності діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування; по-друге, категоріальний апарат визначення «публічний порядок та безпека» сьогодні законодавчо не визначений, але аналіз нормативно-правових актів та різних поглядів науковців дають змогу стверджувати про однорідність понять «громадський порядок і безпека» й «публічний порядок і безпека» [4, с. 134].

Центральний аспект нашого питання – застосування поліцейського піклування, як уже зазначалося, який з'явився серед переліку превентивних поліцейських заходів після набрання чинності Законом України «Про Національну поліцію» (п. 11 ч. 1 ст. 31).

Попередньо необхідно зазначити, що цей Закон у ст. 29 визначає поліцейський захід як дію або комплекс дій превентивного або примусового характеру, що обмежує певні права та свободи людини та застосовується поліцейськими відповідно до закону для забезпечення виконання покладених на поліцію повноважень. Крім цього, поліцейський захід повинен застосовуватися тільки під час виконання повноважень поліції та має ґрунтуватися на принципах законності, необхідності, пропорційності й ефективності.

Стаття 260 Кодексу України про адміністративні правопорушення до видів поліцейських заходів відносить превентивні поліцейські заходи, поліцейські заходи примусу та заходи забезпечення провадження у справах про адміністративні правопорушення.

Необхідність боротьби з адміністративними правопорушеннями в різних сферах

¹ Про Національну поліцію : закон України від 02.07.2015 № 580-VIII : ред. від 02.11.2018.

обумовлює доцільність ґрунтового дослідження широкого кола питань, пов'язаних із застосуванням працівниками Національної поліції України превентивних заходів. Тому визначення їх сутності й особливостей застосування в практичній діяльності набуває актуальності.

Застосування заходів адміністративного переконання та примусу (підстави, види й порядок) завжди є найактуальнішим питанням для практичної діяльності поліції та наукових досліджень. Заходи адміністративного переконання та примусу, які застосовувалися свого часу міліцією України, як уже зазначалося, були предметом дослідження багатьох учених-адміністративістів упродовж багатьох років, а саме: О. М. Бандурки, Є. О. Безсмертного, Т. О. Коломоєць, В. К. Колпакова, А. Т. Комзюка та ін.

Водночас заходи, які застосовують поліцейські в Україні, є ще недостатньо дослідженими.

Згідно з чинним законодавством до переліку поліцейських превентивних заходів належать такі: перевірка документів особи; опитування особи; поверхнева перевірка й огляд; зупинення транспортного засобу; вимога залишити місце й обмеження доступу до визначеної території; обмеження пересування особи, транспортного засобу або фактичного володіння річчю; проникнення до житла чи іншого володіння особи; перевірка дотримання вимог дозвільної системи органів внутрішніх справ; застосування технічних приладів і технічних засобів, що мають функції фото- і кінозйомки, відеозапису, засобів фото- і кінозйомки, відеозапису; перевірка дотримання обмежень, установлених законом, стосовно осіб, які перебувають під адміністративним наглядом, та інших категорій осіб; поліцейське піклування (ст. 31 Закону України «Про Національну поліцію»).

Проаналізувавши норми ст. 2, 23, 29 і 31 зазначеного Закону, можна відзначити, що поліцейське піклування належать до превентивних поліцейських заходів, які «застосовуються поліцейськими відповідно до закону для забезпечення виконання покладених на поліцію повноважень».

Згідно з Великим тлумачним словником сучасної української мови «піклуватися» означає проявляти увагу, турботу про потреби кого-, чого-небудь, клопотатися щодо влаштування кого-, чого-небудь, клопотатися про когось, щось; форму правового захисту правових і майнових прав та інтересів громадян [5, с. 972].

Зазначимо, що в контексті реалізації стратегії Community Policing – «партнерство заради спокою» – поліцейське піклування є інноваційною формою превентивної діяльності поліції щодо формування безпечного суспільного простору. Фактично діяльність Національної поліції здійснюється в тісній співпраці з населенням, територіальними громадами та громадськими інститутами [6, с. 158].

Так, якщо особа з певних причин або обставин не може реалізувати самостійно свої права та інтереси або може створити реальну небезпеку як оточуючим, так і безпосередньо самій собі, то тоді й застосовується «піклування», що полягає у небайдужому ставленні та здійсненні поліцейським реальних дій, спрямованих на недопущення таких негативних наслідків.

Законодавець у ч. 1 ст. 41 Закону України «Про Національну поліцію» встановлює вичерпний перелік категорій осіб, щодо яких застосовується поліцейське піклування: «1) неповнолітньої особи віком до 16 років, яка залишилася без догляду; 2) особи, яка підозрюється у втечі з психіатричного закладу чи спеціалізованого лікувального закладу, де вона утримувалася на підставі судового рішення; 3) особи, яка має ознаки вираженого психічного розладу і створює реальну небезпеку оточуючим або собі; 4) особи, яка перебуває у публічному місці і внаслідок сп'яніння втратила здатність самостійно пересуватися чи створює реальну небезпеку оточуючим або собі».

У цілому варто погодитись із думкою про те, що цей самий перелік можна назвати й підставами для застосування такого виду превентивного заходу [1, с. 316], тому що: по-перше, окремо ці підстави в законі не прописано, а по-друге, ч. 2 ст. 41 Закону України «Про Національну поліцію» вказує на те, що реакція поліцейського повинна бути негайною, і він зобов'язаний повідомити особі зрозумілою для неї мовою підставу застосування цього поліцейського заходу. Крім того, він зобов'язаний роз'яснити їй право отримати медичну допомогу, дати пояснення та оскаржити його дії. Також поліцейському необхідно негайно повідомити родичів або близьких про місце перебування зазначеної особи.

Виходячи з аналізу цих норм, можна дійти висновку, що реалізація поліцією зазначеного превентивного заходу є неможливою без з'ясування психологічного аспекту цього питання.

Однією з найважливіших, на наш погляд, складових цього процесу є дотримання загальних правил спілкування. Під час взаємодії з людьми працівнику поліції, перш за все, слід

дотримуватись вимог Конституції України. Основний Закон гарантує кожному громадянину право на недоторканність, приватне життя, особисту й сімейну таємницю, захист честі та гідності, свого доброго імені тощо [1, с. 317].

У навчальному посібнику «Психологія» М. Й. Варій дав визначення спілкування, з яким ми погодимося, а саме: «спілкування – це процес передавання й сприймання повідомлень за допомогою вербальних і невербальних засобів, що охоплює обмін інформацією між учасниками спілкування, її сприйняття й пізнання, а також їхній вплив один на одного і взаємодію щодо досягнення змін у діяльності. Динаміку процесу спілкування можна подати в такий спосіб: а) передавач, відправник; б) одержувач, приймач, адресат; в) канал зв'язку; г) шум, сигнал; г) код, декодер» [7, с. 233].

До структури спілкування вчені відносять комунікативно-інформаційний, пізнавальний (перцептивний) та інтерактивний (конативний) компоненти. Перший із них означає приймання (реципієнт) і передавання (комунікатор, кореспондент) повідомлень і зв'язок, що налагоджується, на основі психологічного контакту. Другий компонент ґрунтується на процесі сприйняття й розуміння людьми одне одного, а третій пов'язано з процесом впливу та поведінкою [8, с. 192].

Спілкування, зрозуміло, відбувається лише за допомогою знакових систем. Так, виділяють вербальні засоби спілкування (усне й письмове мовлення) та невербальні (немовні).

Фахівці зазначають, що психологічна взаємодія під час спілкування фокусується навколо проблеми контакту. Її не треба звужувати вміннями й навичками комунікативної поведінки та вмінням використовувати засоби спілкування. Головне в цьому процесі – сприйняття партнерами один одного. Психологічний контакт починається із сприйняття зовнішнього вигляду партнерів за допомогою органів відчуттів. Як відзначає М. Й. Варій, «у цей момент домінують психічні відносини, пронизані емоційною реакцією один на одного як на психофізичну даність. Реакції прийняття-неприйняття виявляються в міміці, жестах, позі, погляді, інтонації, що свідчать про те, подобаєся ми один одному чи ні» [7, с. 234].

Існують загальні правила щодо спілкування з громадянами, і тому працівник поліції повинен проявляти витримку й бути готовим до неадекватної поведінки з боку громадян, серед іншого до прояву агресії або вчинення опору, та до надання громадянам першої медичної допомоги (як-то направлення до закладу охорони здоров'я).

Під час спілкування з громадянами працівник поліції не може допускати висловлювання й дії дискримінаційного характеру за ознаками віку, статі, раси, національності, громадянства, мови, соціального, майнового або сімейного стану, релігійної або політичної належності. Недопустимими є зверхній тон, некоректність зауваження, грубість, висунення неправомірних звинувачень, погрози, образливі вирази або репліки, суперечки, протиправна поведінка, необґрунтована перевірка документів. Водночас поліцейському рекомендується не реагувати на образливі зауваження, непристойні жарти на свою адресу та ін. [1, с. 317–318].

У цьому сенсі, дуже важливим стає і стан самого поліцейського. З огляду на це необхідно враховувати досвід і поради військових психологів. Вони зазначають, що постійний вплив психотравмуючих факторів може зумовити виникнення негативних психічних станів у військовослужбовців. На наш погляд, ці стани є характерними і для поліцейських, особливо для тієї категорії, що може займатися піклуванням. Деякі поради науковців є прийнятними і для них, наприклад у разі виникнення перших ознак депресивного стану сказати собі: «Я сильна людина. Я можу перемогти депресію»; перемикаючи увагу з поганого самопочуття на конкретну справу чи дію; поради «не здавайтесь», «не розраховуйте лише на оточуючих», «завжди зважуйте свої сили й можливості», «не вважайте себе гіршим за інших», «ніколи не забувайте про самоконтроль» і т. ін. [9, с. 21–22].

Крім дотримання загальних правил спілкування, поліцейському необхідно володіти навичками візуальної діагностики для виявлення осіб, що потребують поліцейського піклування, володіти навичками ефективної взаємодії із суб'єктами здійснення поліцейського піклування та навичками збору інформації щодо особливостей поведінки осіб, зазначених у п. 3 ст. 41 Закону України «Про Національну поліцію».

Наприкінці зазначимо, що, аналізуючи ст. 41 Закону України «Про Національну поліцію», ми вважаємо, що на сьогодні існує декілька проблемних питань як юридичного, так і психологічного характеру, пов'язаних із застосуванням норми цієї статті:

- відсутність законодавчо закріпленої протокольної форми оформлення результатів поліцейського піклування;
- відсутність чіткого визначення суб'єкта реалізації цього превентивного заходу;
- недостатня врегульованість під час здійснення заходів поліцейського піклування

стосовно осіб, зазначених у ст. 41 Закону України «Про Національну поліцію», процедури вилучення окремих предметів, адже цією ж статтею забороняється проведення обшуку;

- відсутність строків передавання особи в разі здійснення цього заходу;
- недостатня визначеність психологічної складової поліцейського піклування;
- те, що мало уваги приділяється негативному психічному стану самого поліцейського.

На нашу думку, хоча зміст протоколу про застосування поліцейського піклування і передбачається у ч. 4 ст. 41 Закону України «Про Національну поліцію», проте повинна бути затверджена відповідна його форма, тому що на практиці виникає дуже багато питань. Також ми вважаємо, що представником поліції, який повинен мати право складати протокол, має бути патрульний поліцейський або дільничний офіцер поліції. Неконкретним виглядає механізм здійснення вилучення окремих предметів, і вкрай необхідно встановити строк передавання особи під час здійснення цього заходу. Крім того, реалізація поліцією зазначеного превентивного заходу є неможливою без розуміння психологічного аспекту цього питання та врахування психічного стану самого поліцейського. Вирішення порушених питань сприятиме чіткому й ефективному виконанню працівникам Національної поліції норм чинного законодавства.

Висновки

Терміни публічної безпеки та порядку законодавчо на сьогодні не визначено. Проте аналіз чинного законодавства та різних думок науковців дозволяє говорити про однорід-

ність понять «громадський порядок і безпека» й «публічний порядок і безпека».

Нами обґрунтовано, що дослідження поліцейського піклування є значущим не лише в контексті розробки механізму застосування цього заходу, а й у контексті проблем тісної співпраці та взаємодії органів поліції з громадянами та громадськими інститутами на принципах партнерства та спрямованості на вирішення потреб громад у сфері забезпечення публічної безпеки.

Наголошено, що реалізація поліцією зазначеного превентивного заходу є неможливою без розуміння психологічного аспекту цього питання та врахування психічного стану самого поліцейського. Однією із найважливіших складових цього процесу, на наш погляд, є дотримання загальних правил спілкування. Під час спілкування з людьми працівник повинен також дотримуватись вимог Конституції України.

Визначено, що, хоча зміст протоколу про застосування поліцейського піклування передбачено у ч. 4 ст. 41 Закону України «Про Національну поліцію», проте повинна бути затверджена відповідна його форма. Представником поліції, який повинен мати право складати протокол, має бути патрульний поліцейський або дільничний офіцер поліції.

Таким чином, вищезазначені питання заважають чіткому та ефективному виконанню працівникам Національної поліції норм чинного законодавства.

Перспективним, на наш погляд, є більш глибоке вивчення питань психологічних складових не лише поліцейського піклування, але й інших превентивних поліцейських заходів.

Список бібліографічних посилань

1. Юридична психологія : підручник / О. М. Бандурка, О. І. Федоренко, О. В. Землянська та ін. ; за заг. ред. О. М. Бандурки ; Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : Майдан, 2018. 684 с.
2. Зозуля І. В., Довгань О. І. Закон України «Про Національну поліцію»: публічна чи громадська безпека? *Форум права*. 2015. № 5. С. 85–92. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2015_5_16.pdf (дата звернення: 07.12.2018).
3. Крищенко А. Є. Особливості визначення терміна «публічна безпека і порядок». *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2017. № 1 (102). С. 206–214. URL: <http://ojs.naiau.kiev.ua/index.php/scientbul/article/view/33> (дата звернення: 07.12.2018).
4. Панова О. О. Поняття, зміст і значення публічної безпеки та порядку. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія: Юридичні науки*. 2016. Вип. 6, т. 2. С. 133–136. URL: http://www.lj.kherson.ua/2016/pravo06/part_2/35.pdf (дата звернення: 07.12.2018).
5. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. Київ ; Ірпінь : Перун, 2005. 1728 с.
6. Джагунов Г. В. Проблемні питання поліцейського піклування // Психологічні та педагогічні проблеми професійної освіти та патріотичного виховання персоналу системи МВС України : тези доп. Всеукр. наук.-практ. конф. (м. Харків, 30 берез. 2018 р.) / МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків, 2018. С. 157–159.
7. Варій М. Й. Психологія : навч. посіб. Київ : Центр учб. літ., 2009. 288 с.
8. Варій М. Й., Ортинський В. Л. Основи психології і педагогіки : навч. посіб. 2-ге вид. Київ : Центр учб. літ., 2009. 376 с.

9. Прикладні аспекти військової психології : навч. посіб. / за заг. ред. В.І. Осьодла. Київ : НУОУ ім. Івана Черняхівського, 2015. 208 с.

Надійшла до редколегії 11.12.2018

ДЖАГУПОВ Г. В. ПСИХОЛОГИЧЕСКИЕ СОСТАВЛЯЮЩИЕ ПОЛИЦЕЙСКОЙ ЗАБОТЫ КАК ФАКТОР ОБЕСПЕЧЕНИЯ ПУБЛИЧНОЙ БЕЗОПАСНОСТИ

Проанализированы основные понятия психологической составляющей полицейской заботы для обеспечения публичной безопасности. Рассмотрены составляющие этого понятия. Проанализировано его развитие, начиная с терминов «общественный порядок» и «общественная безопасность». Уделено внимание полицейским мерам, применяемым исключительно для выполнения полномочий полиции и которые должны быть законными, необходимыми, пропорциональными и эффективными. Подчеркнуто, что реализация полицией такой превентивной меры, как полицейская забота, невозможна без выяснения психологического аспекта этого вопроса. Раскрыты некоторые психологические составляющие полицейской заботы.

Ключевые слова: публичная безопасность, психологические составляющие, полицейские меры, полицейская забота, общение.

DZHAGUPOV H. V. PSYCHOLOGICAL COMPONENTS OF POLICE CARE AS A FACTOR OF GUARANTEEING PUBLIC SAFETY

The application of police care as a completely new measure for Ukraine has been analyzed. This measure appeared on the list of preventive police measures (c. 11, Part 1 of the Art. 31), as soon as the Law of Ukraine "On the National Police" came into force.

It has been substantiated that the research of police care is significant not only in the context of developing the mechanism of this measure, but also in the context of the problems of close cooperation and interaction of police agencies with citizens, territorial communities and public institutions on the principles of partnership and focus on addressing their needs, in particular, to ensure public safety.

The analysis of existing research of the concept, content and significance of public safety and order has been carried out. It has been concluded that the term "public order and safety" is not legally defined at present time, but the analysis of regulatory acts and different views of scholars testifies to the homogeneity of the notions of "public order and safety" and "public policy and safety".

It has been stressed that the implementation of this preventive measure by the police is impossible without understanding the psychological aspect of this issue and taking into account the psychological state of a police officer. One of the most important components of this process, in the opinion of the author, is the observance of general rules of communication; a police officer during the communication with people also must comply with the requirements of the Constitution of Ukraine.

It has been noted that although the content of the minutes on the use of police care is provided in Part 4 of the Art. 41 of the Law of Ukraine "On the National Police", but in practice there are a lot of questions regarding this matter, therefore its appropriate form should be approved. We offer to authorize a patrol police officer or a community police officer to have the right to execute a process-verbal.

It has been concluded that the resolution of stated issues will contribute to the clear and effective implementation of the norms of the current legislation by the staff of the National Police. The deeper study of the issues of psychological components of both police care, and other preventive police measures has been defined as a perspective area.

Keywords: public safety, psychological components, police measures, police care, communication.